

Phần 29

Chương 85 Ai Xinh Đẹp?

Lướt qua đám người kia, ánh mắt Quân Tiên Nhi chuẩn xác rơi vào trên người nam nhân vô cùng tuấn mỹ kia.

Quân Phi Sắc, hẳn thật sự tới đây.

Thật tốt quá.

Trong mắt Quân Tiên Nhi hiện lên sự vui vẻ, tâm tình của các cô nương khác cũng kích động không thua gì nàng.

Lập tức, nhìn thấy nhiều mỹ nam quý tộc xuất hiện như vậy, tất cả đồ mặt ngưng ngừng, trong mắt hoa đào sáng lạng, ngay cả hô hấp cũng nhanh hơn.

Gần, gần, thấy bóng dáng bọn họ ngày càng gần, thậm chí có nữ hài kích động hít thở khó khăn, gần như té xỉu.

Úy Tuệ nghe tiếng hít khí lạnh bên cạnh, không khỏi nâng trán.

Chuyện truy tinh (theo đuổi thần tượng) như vậy, quả nhiên không hạn chế thời gian địa điểm và thời đại mà.

“Này, nước miếng chảy xuống kia.” Nàng khẽ đung vào Lục Vô Song, nhìn nha đầu này cũng không biết là nhìn vị công tử ca nào, ánh mắt nhìn thẳng, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, mắt thấy nước miếng sắp chảy ra rồi.

“Ừm, Tuệ, là Quân tướng quân.” Lục Vô Song còn chưa phản ứng kịp, ngược lại Lâm Y Y kích động trước nắm tay Úy Tuệ, lại bấm rồi bóp, trong đôi mắt kia tràn đầy ánh sáng nóng bỏng.

Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn nàng, vậy mà còn dám nói không muốn gả cho nam thần Tướng quân người ta? Gạt quý hả? Ách, không đúng, sao lại lòi mình ra mắng chứ? Phi phi phi, nàng mới không phải là quý đâu.

“Y Y, thích thì lớn mật thổ lộ, thật sự? Nếu không, đến cả mảnh vụn cuối cùng người cũng không vớt được, chỉ có thể nhìn mà thèm phần của người khác thôi.” Thấy những nữ hài khác đều có vẻ mặt muốn nuốt người, Úy Tuệ khuyến khích Lâm Y Y.

Nào biết Lâm Y Y chỉ ngưng ngừng cười, nhỏ giọng nói thảm một câu: “Sẽ không, người ta có người trong lòng rồi.”

“Hả? Không phải chứ? Người nào?”

Úy Tuệ chột nắm tay của nàng, trả lại toàn bộ sức lực lúc nãy bị nàng bấm bóp khi kích động.

“Suyt, nhỏ tiếng chút.” Hình như sợ người nghe được, Lâm Y Y vội vàng dùng tay ra hiệu với nàng.

Một bên, Lục Vô Song cũng nghe thấy động tĩnh, vội vàng gia nhập, còn vui vẻ lên tiếng bát quái về Lâm Y Y: “Tuệ, muội không biết sao? Y Y đã tới nhà hẳn hai lần rồi đây, hắc hắc, bà bà (mẹ chồng) tương lại cũng rất thích nàng.”

“Hử...” Úy Tuệ xoay người lại, bất mãn trừng to mắt: “Nói như vậy, người sắp xuất giá rồi sao?”

“Còn chưa có nhanh như vậy.” Lâm Y Y vội vàng kéo nàng ngồi xuống, lại có chút lo lắng nói: “Còn chưa trao đổi bát tự nữa.”

Ngay cả nhà trai cũng đã gặp qua, vậy coi như không trao đổi, theo nàng thấy, cũng đã đâu ra đấy rồi.

Úy Tuệ cũng không bàn cãi khi nào thì nàng xuất giá, chỉ quan tâm: “Vậy nói mau, nam nhân kia là ai? Có dễ nhìn hơn so với Quân tướng quân hay không?”

“Cái này làm sao có thể so sánh?” Lâm Y Y quái dị nhìn nàng: “Quân tướng quân là thiên thần hạ phàm, chúng ta là nữ tử phàm trần, há có thể xứng đôi? Hiện giờ có thể nhìn hẳn từ xa, trong lòng ta đã rất thỏa mãn, không nghĩ tới những cái khác.”

“Ách? Vậy à.” Hình như Úy Tuệ có thể lĩnh hội cảm nhận của nàng, cũng như ở hiện đại, nàng thích nam thần một người lại một người, từ Tô Hữu Bằng đến Tiểu Oa (Chung Hán Lương á), từ Tiểu Oa đến Nguyên Bản, Song Seung Heon...

Mỗi lần nhìn thấy, trong đôi mắt cũng sẽ phóng ánh sáng sắc lang, nhưng thật sự có cơ hội nghịch thiên có thể gả cho bọn họ, phỏng chừng nàng cũng phải cân nhắc thật kỹ rồi.

Dù sao, không phải cùng một loại người, vẫn nên lẳng lẳng quan sát thì tốt hơn.

“Vậy người nói nhanh lên, rốt cuộc vị kia của người là ai?” Lúc này Úy Tuệ thật muốn trông thấy nam nhân mà Lâm Y Y yêu sẽ có dạng gì.

Ôi, cô nương bên cạnh nàng cuối cùng cũng có mục tiêu xác định, thật tốt.

Hai gò má Lâm Y Y đột nhiên đỏ bừng, cúi đầu nói: “Chàng... Chàng là người rất tốt.”

Chỉ cần vẻ mặt này, một câu nói người rất tốt cũng có thể nhìn ra địa vị của nam nhân kia trong cảm nhận của nàng rồi.

Tình yêu, đây mới là tình yêu, mặc dù lúc trước nhìn Quân Phi Sắc giống hoa si, nhưng cũng chỉ giống như dạng nam nhân thích nhìn mỹ nữ thôi, thật ra cũng không bỏ thêm bao nhiêu tình cảm vào, mà hơn hẳn đó là bản năng của giống đực, mà đại khái Lâm Y Y cũng chỉ là bản năng giống cái, lúc này nhắc

tới nam nhân kia, nàng luôn luôn hào phóng cởi mở thế mà lại xấu hổ đỏ mặt, đây mới phản ứng bình thường của tình yêu.

“Người rất tốt.” Úy Tuệ bắt được câu này, nháy mắt vài cái với Lục Vô Song, sau đó bắt lấy Lâm Y Y, cố gắng bắt quái từ trong miệng nàng, người rất tốt là người như thế nào.

Bên này, ba tiểu cô nương, ba cái đầu nhỏ chụm lại một chỗ, tha thiết trò chuyện bát quái.

Úy Vân Kiệt cũng không đi nơi khác, mang theo hai thái y trẻ tuổi kiểm tra thực hư lúc trước, dứt khoát ngồi vào bàn của Úy Tuệ.

Cũng may, ánh mắt của mọi người đều chú ý tới trên người của một đám công tử mới đến, không ai chú ý tới bên này.

Quân Tiên Nhi cứ lẳng lặng đứng ở vị trí bên cạnh, kích động chờ nam nhân trong lòng đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra sắc xuân phơi phới.

Chỉ là, nàng không ngờ tới chính là, tỷ tỷ Quân Thi Âm bên cạnh nàng, tuy mặt không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp giống như băng tuyết tràn ra dày đặc nhu tình, lúc này, mặc dù không muốn nhưng đôi mắt của nàng ta vẫn không tự giác nhìn về phía người nọ.

Tim đập thành thịch, may mắn, đoàn người rất đông, hoàn toàn không phân biệt được rốt cuộc nàng nhìn người nào.

Nhưng đương sự (người có liên quan) vẫn có chút chột dạ, Quân Thi Âm lén liếc nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy hãnh cười khanh khách nhìn người tới, nàng biết Hoàng thượng yêu quý Thái tử, thấy nhi tử yêu thương tới, tất nhiên vui vẻ, nàng không lí do nhẹ nhàng thở ra.

Mà phía bên kia của Hoàng thượng, khi Hoàng hậu trẻ tuổi Thư Dao nhìn thấy những người đó, nhất là nam nhân có khí chất xuất chúng, dung mạo tuấn mỹ nhất trong đó thì đôi mi thanh tú nhăn lại, khóe môi giống như chán ghét mà nhếch lên.

Quân Phi Sắc, không phải người ghét nhất những yến hội nông cạn náo nhiệt này sao? Sao hôm nay lại chạy tới tham gia bữa tiệc nàng thiết đãi đám nữ nhân dung tục này hả?

Hừ!

Dưới ánh mắt khác nhau của mọi người, đám người Thái tử đến gần, mọi người khom người hành lễ với Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương.

Hôm nay thật là náo nhiệt, ngay cả Thái tử lãnh tình cũng tới đây, Hoàng thượng vui vẻ không ngậm miệng được, lập tức sai người bày thêm vị trí.

Đám người Thái tử ngồi xuống vị trí ngay bên dưới Hoàng thượng, như thế, vị trí của cô nương Thủy Linh Nhi và Vân Phượng Kiều buộc lòng phải dịch ra sau.

Nhưng các nàng cũng rất vui vẻ, khoảng cách nam nhân phía trước càng gần thì ít nhất các nàng có thể nhìn bóng dáng của bọn họ, cảm nhận hơi thở của bọn họ, thậm chí nếu có khả năng, chỉ cần bọn họ vừa quay đầu lại thì sẽ có thể nhìn thấy các nàng, mà còn ở khoảng cách gần như vậy, ánh mắt giao tiếp, tầm mắt quán quýt, tự nhiên tình ý triển miên.

Các cô nương vui vẻ không thôi, dường như tâm tình của đám người Thái tử cũng không tệ.

Vừa ngồi xuống, Tiêu Diễm đưa mắt nhìn bốn phía, hẳn biết Úy Tuệ đến đây, hơn nữa hình như đã xảy ra chuyện gì, lúc này hẳn mới vội vã theo Thái tử ca ca cùng qua đây, muốn xem nàng thế nào rồi.

Nhưng một đường đi tới, bên trong đám cô nương này hẳn đều nhìn mấy lần cũng không thấy Úy Tuệ.

Trái tim của hắn cũng sắp tiêu rồi.

Ngay lúc hắn kiểm chế không được muốn đứng dậy tự mình tìm kiếm thì đột nhiên bên cạnh Úy Vân Kiệt có ba cái đầu nhỏ đang chụm lại một chỗ khiến cho trái tim Tiêu Diễm giật mình.

Gần như theo bản năng hắn đứng lên.

“Lục đệ, đệ làm gì vậy?” Tiêu Dục kinh ngạc nhìn hắn.

Lúc này Tiêu Diễm mới ý thức được có chút luống cuống, vội vàng nói: “Tứ ca, gặp được người quen, đi chào hỏi.”

Nói xong, không để ý vẻ mặt ngạc nhiên của Thái tử, vội vàng rời chỗ ngồi, đi tới chỗ Úy Tuệ.

Tên Úy Vân Kiệt này cũng tới đây? Kỳ quái, không phải Tuệ muội muội rất sợ người ca ca này sao? Thường ngày trốn cũng không kịp nữa là, sao hôm nay lại ngồi chung một chỗ?

A, đúng rồi, trách không được, từ đầu tới cuối cũng không dám ngẩng đầu lên.

Tuệ muội muội đáng thương.

Nghĩ tới, bước chân Tiêu Diễm không khỏi tăng nhanh.

“Tuệ muội muội.” Bước nhanh tới gần, Tiêu Diễm vội vàng kêu lên: “Muội không sao chứ?”

Giọng nói quen thuộc truyền vào tai, Úy Tuệ nâng khuôn mặt đỏ bừng lên, nhìn thấy Tiêu Diễm, con ngươi sáng lên, vui vẻ chào hỏi: “Là huynh à, huynh cũng tới đây sao?”

Là tới chung với những người đó à? Ha ha, vừa rồi chỉ lo nhìn Thái tử và Quân Phi Sắc, thật sự bỏ sót hắn rồi.

“Ừ.” Tiêu Diễm tới đây, nhưng bởi vì ghé đã đầy người ngồi, chỉ đành phải đứng một bên.

Hắn khó chịu liếc nhìn đám người Úy Vân Kiệt: “Thì ra Úy đại thiếu gia cũng ở đây à?”

“Ừ.” Úy Vân Kiệt chỉ hé mắt, không mặn không nhạt liếc hắn một cái rồi dời ánh mắt.

Tiêu Diễm nhìn thấy nổi giận, thật là vô lễ.

Chỉ là, hắn cũng lười để ý tới Úy Vân Kiệt, rất không dễ gì gặp được Tuệ muội muội, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian trên người người khác.

Chợt, thay đổi vẻ mặt tươi cười dịu dàng, Tiêu Diễm nói: “Tuệ muội muội, ở đây nhiều người nói chuyện không tiện, không bằng chúng ta đổi chỗ nhé?”

“Hả? Đi đâu?” Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn, từng cái ghé đầu đã có người ngồi.

Tiêu Diễm cười: “Ta cho người sắp xếp chỗ ngồi lần nữa, muội xem muội có thích phong cảnh bên kia không?”

“Ta à.” Úy Tuệ nhướn nhướn mi, đột nhiên lại gằn hắn, nhỏ giọng nói: “Ta thấy phong cảnh bên này cũng không tốt, huynh xem, trong mắt đều là người, trong tai đầy lời dối trá, ta đã sớm ngán, nếu không huynh dẫn ta tới chỗ khác đi dạo đi?”

Lại nói, trong cung này, nguyên chủ cũng tới không ít lần, nhưng một chút trí nhớ nàng cũng không có, đối với Hoàng cung vẫn rất tò mò.

Tiêu Diễm chỉ ước như thế, vội vàng nói: “Được, muội muốn đi chỗ nào ta cũng đi với muội.”

“Vậy chúng ta sẽ đi xung quanh một chút?” Úy Tuệ vui vẻ không thôi, có Tiêu Diễm ở đây thì nàng sẽ không sợ người ta nói nàng tự tiện xông vào Hoàng cung rồi, hắc hắc.

“Hai người các ngươi thì sao?” Nàng xoay người lại hỏi Lâm Y Y và Lục Vô Song.

Hai cô nương này dĩ nhiên cũng muốn trốn đi chơi, nhưng vừa thấy ánh mắt Tiêu Diễm lén đưa tới, lập tức đè xuống vui sướng trong lòng, thức thời lắc đầu xua tay.

“Chúng ta sẽ ngồi ở chỗ này.”

“Đúng vậy, nơi này có ăn lại có uống, còn có mỹ nhân.”

“Các ngươi thiếu ăn uống sao? Hơn nữa, mỹ nhân? Ta có đẹp không?” Úy Tuệ kiêu ngạo ngẩng đầu.

Bên cạnh, Úy Vân Kiệt đột nhiên quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt... Không hiểu, có chút phân biệt không rõ.

Nhưng Úy Tuệ lại nhìn ra ý tứ của hắn, chu miệng không phục nói: “Ta vốn là mỹ nhân nha, đây là sự thật.”

“Đúng vậy, Tuệ muội muội đẹp nhất, ai cũng không đẹp bằng Tuệ muội muội.” Tiêu Diễm vội vàng phụ họa Ủy Tuệ, vừa cười vừa dỗ dành nói: “Chúng ta đi thôi, ta dẫn muội đi xem chỗ chơi vui.”

“Chỗ nào chơi vui?” Tâm tư Ủy Tuệ lập tức bị câu đi, người cũng rời khỏi ghé đi theo.

Trên chỗ ngồi, khoe mắt Ủy Vân Kiệt nhìn hai người tính trẻ con chạy xa, đôi mắt tối sầm.

Chương 86

Quý Di

“**P**hi Sắc ca ca, không ngờ hôm nay huynh cũng tới.”

Quân Phi Sắc vừa ngồi xuống, Quân Tiên Nhi vội vàng chạy đến bên cạnh chỗ hán ngồi, cười tươi.

“Ừm, muội cũng ở đây?” Quân Phi Sắc không lạnh không nhạt lễ phép trả lời một câu.

Trái tim nhỏ bé của Quân Tiên Nhi thỉnh thoảng đập loạn, chợt có chút mất mát, khe chu miệng, oán giận nói: “Đương nhiên muội ở đây, mấy ngày nay huynh không có trong phủ, cũng không ai chơi với muội, cũng chỉ có thể tìm tỷ tỷ thôi.”

“Ồ.” Quân Phi Sắc khẽ hừ nhẹ một tiếng, cũng không có phản ứng khác.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng không có một chút gợn sóng.

Chính là như vậy khiến Quân Tiên Nhi cảm thấy cực kỳ uất ức, nhưng lúc này không phải lúc nói uất ức, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vội vàng nặn ra nụ cười, ngọt ngào nói: “Phi Sắc ca ca, vào mấy ngày trước đó muội học một vũ khúc mới với tỷ tỷ, huynh ngồi đây trước, muội nhảy cho huynh xem. Đến lúc đó huynh thử nói một chút xem muội thật sự kém tỷ tỷ sao?”

Lần này Quân Phi Sắc không cũng không rên không hừ một tiếng, bung ly rượu lên nhàn nhạt nhấp một hớp, đáy mắt vừa vặn nhìn trên chủ vị, Hoàng hậu nương nương quăng tới ánh mắt khinh thường, cách không đụng nhau.

Chỉ là, Thư Dao quét mắt nhìn hán một cái, sau đó, lại không chút để ý dời đi.

Bộ dạng đó hoàn toàn là chán đến rảnh rồi nhìn, không cần thận quét đến chỗ hán, nhưng cũng không cảm thấy được nhiều đáng giá để nàng nhìn thêm vài lần, lại thiếu hứng thú dời tầm mắt.

Chính là đôi mắt hờ hững như vậy khiến cho trái tim Quân Phi Sắc luôn luôn lạnh nhạt, thế nhưng nổi lên ngọn sóng, đó là một loại cảm giác muốn chinh phục.

Tiếng nhạc vang lên, Quân Tiên Nhi ở trên đài cao, nhanh nhẹn nhảy múa, dáng người thướt tha, kỹ thuật nhảy uyển chuyển động lòng người, cả người ở dưới bầu trời quang đãng, giống như một con bướm bướm bay lượn.

Phía dưới, Đế Trường Nhạc nhìn âm thầm nghiền răng, không thể ngờ được Quân gia Nhị tiểu thư nhảy đẹp như vậy, thật sự miêu sát (giết ngay lập tức) điệu múa trước của nàng không còn mảnh vụn.

Thủy Linh Nhi nhìn cũng là trợn mắt há mồm, nhìn ra, Quân Tiên Nhi khiêu vũ cực kỳ cố gắng, nếu là nàng sẽ không nhảy được trình độ như vậy, lúc này nàng thật có chút may mắn mình đã không có lên đài.

Mà Vân Phượng Kiều bên cạnh, một đôi mắt đẹp khép hờ, nhưng tầm mắt nửa khép lại nhìn các danh môn công tử trong này mấy lần.

Dĩ nhiên, trừ bỏ Quân Phi Sắc ra thì trong lòng nàng cũng vẫn chỉ có Thái tử Tiêu Dục chiếm số một.

Chỉ là, ánh mắt của hắn chưa từng nhìn về phía nàng, nhưng cũng không nhìn Quân Tiên Nhi trên đài, dường như hắn đang tìm kiếm người nào đó, nhưng sau khi nhìn thoáng qua một vòng thì buông tha, tiếp tục uống rượu.

Điều này làm cho Vân Phượng Kiều vừa mất mát vừa vui mừng.

Mất mát chính là ánh mắt của hắn từng quét qua người nàng, nhưng chưa từng dừng lại một giây, vui chính là ánh mắt của hắn cũng chưa bao giờ dừng lại trên một nữ tử nào, như thế nàng gần như kết luận, các cô nương nơi này tạm thời không có một ai lọt được vào mắt hắn.

Như vậy, nàng vẫn còn cơ hội.

Quân Tiên Nhi kết thúc vũ khúc, hào hứng đi xuống, đầu tiên đến chỗ Hoàng thượng Quý phi khoe tài, tiếp theo hết sức hứng khởi nâng váy đến bên cạnh Quân Phi Sắc, có thể vừa rồi nhảy quá sôi nổi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng đáng yêu, trên trán còn có một lớp mồ hôi mỏng nhợt nhạt, cả người bừng bừng sức sống, thanh xuân động lòng người.

“Phi Sắc ca ca, huynh cảm thấy muội nhảy tốt không?”

Quân Phi Sắc để ly rượu xuống, nhắc mi mắt lên nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nhếch môi: “Đẹp mắt.”

“Thật.” Quân Tiên Nhi cực kỳ cao hứng, nhất thời đắc ý vênh vác, ngồi xuống bên cạnh Quân Phi Sắc, ân cần rót rượu cho hắn, sau đó cười duyên dáng: “Vậy, Tiên Nhi nhảy vất vả như thế, Phi Sắc ca ca lại cảm thấy đẹp mắt, vậy có phải nên khen thưởng muội hay không? Hoàng thượng tỷ phụ đều có thưởng đấy.”

“Hoàng thượng tỷ phụ muội có bạc.” Quân Phi Sắc nói.

Đầu Quân Tiên Nhi đầy hắc tuyến: “Nhưng Phi Sắc ca ca là Tướng quân mà không có bạc sao?”

“VẬY MUỘI MUỐN BAO NHIÊU?” Quân Phi Sắc hỏi.

Khóe miệng Quân Tiên Nhi giật giật, thấy vẻ mặt Quân Phi Sắc nghiêm trang, đột nhiên cảm thấy có lẽ lời đồn là thật, vừa nhắc tới bạc, Phi Sắc ca ca tuyệt đối đen mặt.

“Tiên Nhi chưa nói muốn bạc. Hơn nữa bạc rất tục.”

“Ồ.” Quân Phi Sắc bĩu môi, hẳn chính là người phạm tục, hẳn yêu bạc.

Quân Tiên Nhi thấy vẻ mặt hẳn, vừa buồn vực vừa nghi ngờ: “Phi Sắc ca ca, muội nghe người ta nói, huynh vô cùng yêu bạc, muội rất kỳ quái, huynh muốn nhiều bạc như vậy để làm gì?”

Nghe người ta nói, trước giờ Quân Phi Sắc đối với bạc chỉ có vào chứ không có ra, vừa rồi lúc hẳn hỏi nàng muốn bao nhiêu, bộ dạng giống như là muốn lột da hẳn vậy.

“Trữ bạc, cưới vợ, sinh con.” Vẻ mặt Quân Phi Sắc bình tĩnh nói.

Quân Tiên Nhi sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ hiện lên một chút đỏ ửng, thẹn thùng sảng giọng: “Phi Sắc ca ca cứ thích nói đùa, Tiên Nhi mới không tin đâu.”

Đường đường một Đại tướng quân, muốn cưới vợ còn phải tự mình trữ bạc sao? Một nhân vật như hẳn cho dù đứng ở chỗ nào, hai bàn tay trắng thì nữ tử muốn đi theo hẳn sợ là cũng chật cứng, thậm chí như nàng cũng tình nguyện ngã vào, chỉ cần Phi Sắc ca ca đồng ý cưới nàng, nàng nguyện ý dốc hết toàn bộ Quân gia.

Không khỏi, trái tim nàng đập loạn, nếu nói cho Phi Sắc ca ca biết, chỉ cần có thể cưới nàng, thì sẽ được một nửa gia sản Quân gia, hẳn sẽ nguyện ý hay không đây?

Nhưng, có thể quá trực tiếp hay không? Huống chi trường hợp hôm nay không đúng, không bằng, về nhà tìm mẫu thân nói bóng gió với hẳn một phen?

Quân Tiên Nhi càng nghĩ càng thấy tốt đẹp, nào biết Quân Phi Sắc lại nói một câu khiến lòng nàng hung hăng rơi xuống.

“Nàng dâu của ca ca khác với những phụ nhân khác, tham tài ngoan độc, nếu ca không có bạc, nàng sẽ không sinh hài tử cho ca.” Quân Phi Sắc nói.

“Hả?” Quân Tiên Nhi nghe trợn mắt há mồm, hẳn xác định hẳn không phải nói đùa? “Phi Sắc ca ca, huynh cưới vợ lúc nào vậy hả?”

“Chuyện sớm hay muộn.” Quân Phi Sắc nói chắc chắn, khóe mắt không khỏi liếc về vị cô nương trẻ tuổi trên chủ vị.

Đoán chừng là cảm thấy yếm hội quá mức nhàm chán, hiện tại toàn bộ tâm tư của Thư Dao đều đặt lên cao lương mỹ vị mới bung lên, hơi lễ phép hỏi qua hai

người Hoàng thượng Quý phi, sau đó cầm dao nữa lên, tự nhiên cắt một miếng thịt dê trong khay, nhét một miếng lại một miếng vào miệng, ăn hết sức say sưa ngon lành.

Quân Phi Sắc nhìn, không khỏi nhíu chặt chân mày, với phương thức ăn uống như vậy mà sao lại không thấy nàng ấy nhiều thêm chút thịt nào?

“Chuyện sớm hay muộn?” Quân Tiên Nhi vẫn còn suy tư những lời này, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

A, vậy bây giờ còn chưa có, ôi, trái tim nhỏ bé chột ngừng đập của nàng lại bắt đầu nhảy lên: “Phi Sắc ca ca, huynh đừng nghĩ đổi chủ dè, huynh còn chưa có thưởng đồ vật cho muội đấy. Theo muội thấy...”

Nói xong, ánh mắt Quân Tiên Nhi không khỏi liếc về phôi sức bên hông Quân Phi Sắc.

Không phải dây chuyền ngọc thạch tốt nhất, nhưng lại có bộ dạng búp bê quá dị, thân thể rất nhỏ, đầu lại rất lớn, mặt mày cũng đặc biệt khoa trương, giống như đang cười, hơn nữa còn cười rất to, cái miệng kia quả thực toét đến mang tai, khiến da đầu người khác tê dại.

Nhưng hình như Quân Phi Sắc đặc biệt vừa ý thứ xấu xí này, nàng không chỉ một lần nhìn thấy cái này trên người hắn.

“Phi Sắc ca ca, nếu không tặng búp bê này cho muội đi.” Nếu là vật bên người, nói vậy vô cùng trân quý với hắn, vì vậy, Quân Tiên Nhi càng thêm muốn lấy được.

Nào biết tay của nàng còn chưa đụng đến, đột nhiên bị đâm một cái, cũng không biết Quân Phi Sắc sử dụng chiêu gì, nàng hoàn toàn không thấy hắn ra tay, nhưng lại giơ tay lên nhìn, lòng bàn tay đỏ một mảng, như là sưng lên, cực kỳ đau, giống như kim châm.

“Phi Sắc ca ca, huynh?” Hốc mắt nàng đỏ ửng, uất ức tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Quân Phi Sắc vội vàng kéo tay nàng lại nhìn, hai ngón tay lại điểm mấy huyết trong lòng bàn tay của nàng, phòng ngừa độc tố lan tràn.

“Sao lại thế này?” Thấy hắn như vậy, Quân Tiên Nhi đoán được không phải hắn ra tay, khế dễ chịu một chút, nhưng đang êm đẹp, vì sao lòng bàn tay lại bị thương?

Sau đó Quân Phi Sắc lại lấy ra một bình dược từ trong ngực, vẩy một chút bột phấn vào lòng bàn tay nàng, thoa đều, trong chốc lát, trong lòng bàn tay Quân Tiên Nhi đã không còn sưng đỏ, chỉ còn lại một chút cảm giác đinh dính, nhưng đau đớn cũng không còn, ngược lại cả người lâm vào cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có.

Quân Tiên Nhi càng thêm ngạc nhiên: “Phi Sắc ca ca, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Trong bình của huynh là thứ gì?”

“Giải được.” Quân Phi Sắc cất kỹ bình dược, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt mỉa mai của Thu Dao quăng tới, môi nàng nhúc nhích, hình như đang cảnh cáo hăn, giải được nhiều như vậy, dùng hết thì không còn.

Quân Phi Sắc khẽ nhíu mày, khoe môi cong lên, trả lời Quân Tiên Nhi: “Búp bê này có độc, không phải ai cũng có thể đụng vào.”

“Hả? Vậy mà huynh lại mang trên người cả ngày, không sợ trúng độc sao?” Quân Tiên Nhi lo lắng hỏi.

Quân Phi Sắc cười khẽ, đáy mắt hiện lên ánh sáng sung sướng: “Ta có thuốc giải.”

“À.” Quân Tiên Nhi buồn bực không thôi, búp bê này không dám lấy, nhưng trừ thứ đó ra, trên người Phi Sắc ca ca hình như không còn gì quý giá nữa rồi.

“Vậy Phi Sắc ca ca chuẩn bị thưởng cho muội cái gì đây?”

“Được, thịt dê trong khay này đủ cho muội, ca chưa động vào một miếng nào cả.” Quân Phi Sắc lại đẩy thịt dê vàng ươm trên bàn đến trước mặt nàng.

Đôi mắt Quân Tiên Nhi trừng to: “Một bàn thịt dê như vậy thì một mình muội sao có thể ăn hết chứ?”

Hơn nữa, đây cũng không tính là phần thưởng của hăn, trên bàn mỗi người đều có mà.

Nhưng nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Quân Phi Sắc, nàng cũng thức thời không tiếp tục đề tài này nữa, nhưng vẫn như cũ không nở đi, chỉ yên lặng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hăn, sau đó cầm dao nĩa, cắt thịt dê thành từng miếng nhỏ bỏ vào trong khay, lại đưa tới hiếu kính hăn.

Lại nói, bên này đang ăn vui vẻ, bên kia Úy Tuệ đi theo Tiêu Diễm ra khỏi Ngự hoa viên, một mạch đi tới cung Quỳnh Hoa, nơi này từng là địa phương hai người bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, mặc dù lần đầu tiên gặp nhau không thoải mái nhưng về sau đã trở thành hồi ức tốt đẹp nhất của Tiêu Diễm.

Sau khi biết Úy Tuệ yêu Thái tử ca ca tha thiết, hăn đau lòng mất mát rất nhiều, nên thường thường đến nơi này một mình.

Chỉ là, mặc dù tên cung Quỳnh Hoa dễ nghe, nhưng lại thật sự là một cung điện bỏ hoang, là nơi Quý phi Quỳnh Hoa từng ở, nhưng sau khi nàng đột ngột qua đời, nơi này dường như cũng trở thành tình trạng như vậy, về sau nơi này trở thành nơi những hài tử như bọn hăn luyện tập can đảm.

Lúc này Tiêu Diễm dẫn nàng tới chỗ này, trong lòng vui vẻ, Úy Tuệ thì sao, nhìn lại cung điện đổ nát này, trong lòng lại phát ra sợ hãi.

Nơi này âm khí dày đặc, cảm giác quỷ dị.

Chương 87

Dọa Người

“Huynh dẫn ta đến đây làm gì?” Úy Tuệ kỳ quái theo dõi hần, đột nhiên một trận gió lạnh thổi tới, toàn thân nàng run rẩy, nhịn không được ôm chặt hai tay: “Nơi này âm u quá, chúng ta đi nơi khác đi.”

“Tuệ muội muội, muội sợ à?” Tiêu Diễm cực kỳ kinh ngạc, trước kia Úy Tuệ không sợ trời không sợ đất, huống chi đây cũng không phải lần đầu tiên nàng tới nơi này, sao hiện tại lại có bộ dạng này, giống như rất xa lạ vậy.

“Không phải muội vẫn muốn vào trong nhìn thử sao? Hôm nay rảnh rồi, ta bồi muội vào trong đó.”

“Vào trong?” Nhìn cửa điện bị cỏ dại và mạng nhện quấn quanh, Úy Tuệ ác hàn: “Một cung điện bỏ hoang thì có cái gì đẹp để xem, nói không chừng bên trong còn ẩn giấu vô số oan hồn đấy. Huynh vào đi, cẩn thận oan hồn người ta bắt được huynh, để huynh giúp nàng giải oan. Đến lúc đó phiền chết huynh luôn.”

“A.” Tiêu Diễm cười lên: “Tuệ muội muội thật thích đùa. Ban ngày ban mặt thì sao có oan hồn được chứ? Chẳng lẽ, Tuệ muội muội thật sợ hãi?”

Bỗng nhiên, đại nam hài Tiêu Diễm sinh ra tâm tư khác thường.

“Tuệ muội muội, muội đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh bảo vệ muội.”

Nói xong, hần mất tự nhiên đặt tay lên vai nàng, lấy tư thế bảo vệ đối với nàng.

Khóe miệng Úy Tuệ giật giật, đập tay hần: “Ai sợ chứ?”

Quả nhiên, bất kể hiện đại hay cổ đại thì kỹ xảo của nam hài theo đuổi nữ hài đều như vậy, nam hài ở hiện đại sẽ dẫn nữ hài đi xem phim kinh dị, nữ hài sợ thì nam hài lại vui vẻ, tên Tiêu Diễm này thì khác hơn, mang nàng tới nhà ma, hừ, mặc dù nàng có hơi sợ nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt hần.

“Không sợ?” Tiêu Diễm nhíu mày, hần mới không tin đấy, vừa rồi rõ ràng nàng sợ run.

Úy Tuệ liếc xéo hần một cái, hừ, dám hù dọa nàng? Vậy thì chờ xem, nàng đã luyện qua can đảm với Úy Như Tuyết dưới lòng đất, thấy qua các loại biến thái của lão bà Úy gia, một các phòng trống như vậy thì nàng sợ cái gì? Nàng không muốn ở lại chẳng qua là cảm thấy nơi này âm trầm đồ nát, không khí không tốt thôi.

Chỉ là, tiểu tử này dám hù dọa nàng, nàng cũng phải khiến hần ném thử lợi hại, hắc hắc.

“Không sợ.” Úy Tuệ vỗ bộ ngực nhỏ, có vẻ như thật sự bị hần kích thích: “Đi, chúng ta cùng đi vào, ai sợ ai chứ.”

Tiểu đắc ý trong bụng Tiêu Diễm bị ghen lại, vội vàng đi bên cạnh nàng, vẫn lấy tư thế bảo vệ, thay nàng dọn dẹp cỏ dại bụi gai xung quanh: “Tuệ muội

muội, coi chừng, trong bụi cỏ là nơi ẩn nấp tốt nhất của các loại rắn côn trùng, nhưng muội đừng sợ, có ta ở đây chúng nó sẽ không dám đến gần muội.”

“A, thì ra huynh còn có tác dụng trừ tà xua trùng?” Úy Tuệ cười ha hả.

Tiêu Diễm lúng túng, chỉ là có thể trừ tà xua trùng thay Tuệ muội muội, hẳn cũng vui lòng.

Đột nhiên, Úy Tuệ “a” một tiếng, Tiêu Diễm sững sốt, chỉ cảm thấy cổ đau nhói, hẳn đưa tay sờ cũng không sờ thấy gì.

Úy Tuệ lại sợ hãi kéo hẳn chạy vào trong viện, kéo cổ áo của hẳn, khẩn trương hỏi: “Cẩn chỗ nào rồi? Có phải rất đau hay không?”

“Cái gì cẩn?” Tiêu Diễm thấy bộ dáng khẩn trương của nàng cũng hoảng sợ, vừa rời chỗ cổ xác thực đau đớn giống như kim châm, nhưng rất nhanh đã hết đau rồi.

“Kiến máu đây.” Ngón tay Úy Tuệ khẽ nhấn một cái vào cổ hẳn, toàn thân Tiêu Diễm run lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị nàng đẩy đi: “Nhanh, nhanh đi Thái Y Viện tìm thái y giải độc cho huynh, nếu không, huynh sẽ thê thảm đấy. Huynh có biết kiến máu này lợi hại thế nào không? Bị nó cắn nhẹ một cái, nhẹ thì toàn thân tê liệt, nặng thì bỏ mạng đấy.”

“Hả?” Tiêu Diễm bị nàng nói sững sốt, vừa rời hẳn bị máu kiến mà nàng nói cắn sao?

“Còn hả cái gì mà hả? Huynh không muốn sống nữa à? Mau lên.” Úy Tuệ đẩy hẳn đi, vừa không quên hù dọa: “Ta cho huynh biết, độc của kiến máu này bắt buộc phải được giải trừ trong vòng nửa canh giờ, nếu không, mặc dù sẽ không tê liệt cũng sẽ bán thân bất toại (liệt nửa người), đặc biệt ảnh hưởng tới chức năng kia đây. Huynh còn không đi mau, chẳng lẽ tương lai huynh không muốn cưới vợ nữa hả?”

Tiêu Diễm kinh ngạc: “Tuệ muội muội, sao muội biết những thứ này?”

“Còn dài dòng nữa thì về sau huynh sẽ trở thành thái giám rồi.” Úy Tuệ đá vào trên eo hẳn.

Tiêu Diễm cũng bất chấp đau đớn, mặc kệ việc này có phải thật hay không, cẩn thận vẫn hơn, hay là đến Thái Y Viện nhìn một chút, vừa rời trên cổ xác thực giống như là bị con kiến cắn một cái, đáng chết.

“Tuệ muội muội, muội trở về Ngự hoa viên trước...”

“Huynh đi nhanh lên, tự ta có thể chăm sóc mình.” Úy Tuệ lo lắng thúc giục.

Tiêu Diễm nghiêm túc, cũng không dài dòng, vội vàng thi triển khinh công phi thân đi.

“Nhanh lên, nếu trì hoãn thì về sau huynh có thể không làm được nam nhân nữa đấy.” Úy Tuệ vẫn còn không quên nhón chân, đuổi cô kêu về phía bóng dáng đã đi xa kia.

Đội bóng dáng kia hoàn toàn biến mất ở trước mắt, lúc này nàng mới hé miệng vui sướng cười ra tiếng.

Hắc, thấy ngu chưa? Hừ, dám hù dọa nàng, để cho hắn làm thái giám vài ngày.

Sau khi thực hiện được trò đùa dai, Úy Tuệ quay đầu nhìn cung điện tan hoang kia, lại run rẩy.

Hắc, từ xưa tới nay, loại địa phương trong hoàng cung này có âm khí quá nặng, oan hồn cũng quá nhiều, ở lâu một khắc, trong lòng cũng không được tự nhiên, vẫn nên tranh thủ rời khỏi là tốt nhất.

Chỉ là, Úy Tuệ chạy chậm vài bước, đột nhiên không biết thứ gì, két một tiếng, lượn vòng trên đỉnh đầu nàng, móng vuốt sắc bén cào vào đầu nàng, dọa nàng ngồi xồm xuống đất, mặc dù da đầu không bị cào nát, nhưng toàn bộ tóc đều rối loạn.

Nhưng thứ kia vẫn không bỏ qua, bay vòng trở lại, một đôi móng bén nhọn vồ tới Úy Tuệ.

“Không phải chứ.” Úy Tuệ kêu rên một tiếng, vừa lăn vừa bò trốn.

Nhưng thứ biết bay kia mang theo khí lưu mạnh mẽ bỏ nhào về phía nàng, để cho nàng vừa mới đứng lên, cả người lại bị bỏ nhào về phía trước.

Chỉ là, lần này lại không có ngã xuống mà là va vào trong ngực của một người nam nhân.

Tại sao nói là trong ngực của nam nhân? Bởi vì lồng ngực này rất quen thuộc, hương vị của nam nhân này nàng cũng rất quen thuộc.

“Ca.” Úy Tuệ ôm eo nam nhân, gần như muốn khóc.

Úy Vân Kiệt một tay ôm nàng, tay kia tung chưởng phong sắc bén, hung ác đánh về phía con thú ăn mòn (chả biết con gì) đang vòng trở lại kia.

Một tiếng va chạm, con thú kia kêu thảm một tiếng, hóa thành vô số mảnh vụn, rơi xuống dưới chân Úy Tuệ.

“A.” Máu của mảnh vụn còn văng tới trên chân Úy Tuệ, nàng sợ nhảy dựng lên, trực tiếp leo lên người Úy Vân Kiệt, hai tay hai chân ôm chặt người hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Úy Vân Kiệt trầm xuống, đưa tay muốn kéo nàng ra.

“Không cần.” Úy Tuệ càng ôm chặt hơn, gần như muốn dính vào trên người hắn.

“Xuống.” Úy Vân Kiệt nhíu chặt mày, đối với tư thế như bạch tuộc của nàng, mi tâm (giữa hai đầu lông mày) nhảy thành thạch.

Khuôn mặt khổ sở của Úy Tuệ liếc nhìn trên đất, lại vội vàng ngẩng đầu lên, bộ dạng tội nghiệp: “Trên đất đều là thi thể.”

“Nó đã chết.” Úy Vân Kiệt tức giận nhìn nàng, nhát gan như vậy mà vừa rồi còn hù dọa người khác? Tại sao lại không hù chết chính mình chứ?

Úy Tuệ lấy lòng nhìn hẳn: “Ca, nơi này dày đặt quý khí, mùi khó ngửi, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện nhé?”

“Xuống.” Úy Vân Kiệt nói lại, đưa tay ôm eo nàng, đột nhiên kéo nàng từ trên người xuống.

Nhưng hai chân nàng vừa mới chạm đất, Úy Tuệ lại hét âm lên, lại nhảy vào trong ngực hẳn.

Đầu Úy Vân Kiệt đầy hắc tuyến.

“Không phải, ta sợ máu làm dơ giày, ca, huynh làm chuyện tốt thì làm đến cùng đi.” Úy Tuệ ôm hẳn, làm nũng lấy lòng.

Úy Vân Kiệt liếc nàng: “VẬY ta nên ném muội cho chúng nó làm thức ăn, chúng nó đói bụng rất lâu rồi.”

“Cái gì?” Úy Tuệ sững sốt, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu nổi lên gió lạnh, vừa ngẩng đầu, hơn mười thú ăn mòn đang hợp lại, lao thẳng tới hai người bọn họ.

“Biến thái, chạy mau.”

Nàng hô to một tiếng, bản năng rút đầu vào trong ngực của hẳn.

“Muội kêu cái gì?” Úy Vân Kiệt lại nhắc cổ áo nàng lên, mắt thấy móng vuốt sắc nhọn kia sắp hạ xuống, Úy Tuệ nhắm mắt lại, hô to: “Anh hùng, chạy mau.”

“Anh hùng?” Úy Vân Kiệt buồn cười, lúc móng sắc của thú ăn mòn muốn hạ xuống thì đột nhiên ôm Úy Tuệ phi thân lên, mang theo nàng rơi vào trên nóc nhà cung điện bỏ hoang.

Úy Tuệ cảm giác bay bổng, vừa mở mắt, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa rơi xuống từ trên nóc nhà, lại vội vàng ôm chặt hẳn.

“Ca, huynh muốn làm gì?” Vẻ mặt nàng đưa đám nhìn hẳn, chạy thì chạy đi, chạy lên nóc nhà để làm gì chứ? Nàng sợ độ cao có được hay không hả?

“A, ngắm cảnh.” Úy Vân Kiệt trả lời cực kỳ lạnh nhạt.

Khuôn mặt Úy Tuệ giật giật: “Nơi này có phong cảnh gì đẹp chứ, chúng ta trở về thôi.”

“Sao lại không đẹp?” Úy Vân Kiệt cúi đầu xuống nhìn nàng.

Úy Tuệ sững sốt, nháy mắt, vẻ mặt vô tội, sau đó ngón tay tùy ý chỉ chỉ: “Huynh xem, nơi này rách nát, còn có quái điều, trừ bỏ dọa người ra thì còn cái gì đẹp để xem chứ?”

“Thật sao?” Úy Vân Kiệt hừ nhẹ một tiếng, đang lúc Úy Tuệ vội vàng gật đầu thì hẳn chợt cúi đầu xuống để sát vào mặt nàng, vẻ mặt gần như hung ác: “VẬY mà muội vẫn theo Lục vương gia đến đây? Vừa rồi không phải muội và hẳn chơi rất vui vẻ sao?”

“Hả?” Trái tim nhỏ bé của Úy Tuệ co rụt lại, bị ánh mắt nghiêm nghị còn có giọng nói lạnh buốt của hẳn hù dọa.

“A, ca, không phải huynh vẫn đi theo ta chứ?”

Ánh mắt Úy Vân Kiệt lạnh lẽo, xoay người muốn đi, dọa Úy Tuệ vội vàng túm chặt hắn, có lẽ bước chân quýnh lên, khiến mấy miếng ngói xanh rơi xuống bề nát.

“Híc.” Tinh thần nàng nhoáng lên, không khỏi càng túm chặt vạt áo trước ngực Úy Vân Kiệt: “Ca, ta sai rồi, không phải là huynh cố ý theo ta. Dẫn ta đi đi, nơi này quá dọa người, ta sợ độ cao. Ừm, nôn...”

Nhìn xuống một cái, Úy Tuệ choáng váng, dứt khoát, thân thể mềm nhũn, cả người dựa vào trong ngực hắn.

Hừ, cũng không tin nàng đã hôn mê mà hắn có thể vớt nàng xuống mặc kệ nàng?

Nhìn lông mi dài khẽ rung động, khóe môi Úy Vân Kiệt khẽ nhếch: “Thật phiền phức, nhưng ta cũng sẽ không ôm muội, nếu muốn ta mang muội đi vậy thì tự mình leo lên.”

Úy Tuệ vừa định làm theo lời hắn nói, nhưng nghĩ lại mình vừa mở mắt thì không phải lộ tẩy sao, vội vàng nhắm chặt mắt lại.

“Ta đếm ba tiếng, muội còn không tỉnh thì ta sẽ đi trước.” Úy Vân Kiệt thấp giọng đếm: “Một.”

“Hai.” Úy Tuệ nổi giận thay hắn đếm, ngược lại đưa tay ôm chặt hắn: “Như vậy được chưa?”

“Chân đâu?” Úy Vân Kiệt cúi đầu nhìn nàng.

Úy Tuệ sững sốt, chột nhảy lên, hai chân quẩn trên eo hắn.

“Dạ, như vậy?”

“Ôm chặt.” Một tay Úy Vân Kiệt nâng mông nàng, cả người phi thân ra ngoài.

Mông Úy Tuệ bị móng vuốt đặt lên khiến cho toàn thân cứng đờ, vừa muốn né tránh, không ngờ hắn lại bay ra ngoài, dọa nàng chỉ lo ôm chặt hắn, chỉ cần không té xuống, cái khác thì hơi đâu lo lắng.